

Křišťály moci

Věž zkázy

Michaela Burdová

KŘIŠŤÁLY MOCI VĚŽ ZKÁZY

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEMÍ

Christopher Paolini – Eragon

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobra

Michaela Burdová

Křišťály moci – Věž zkázy – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Křišťály moci

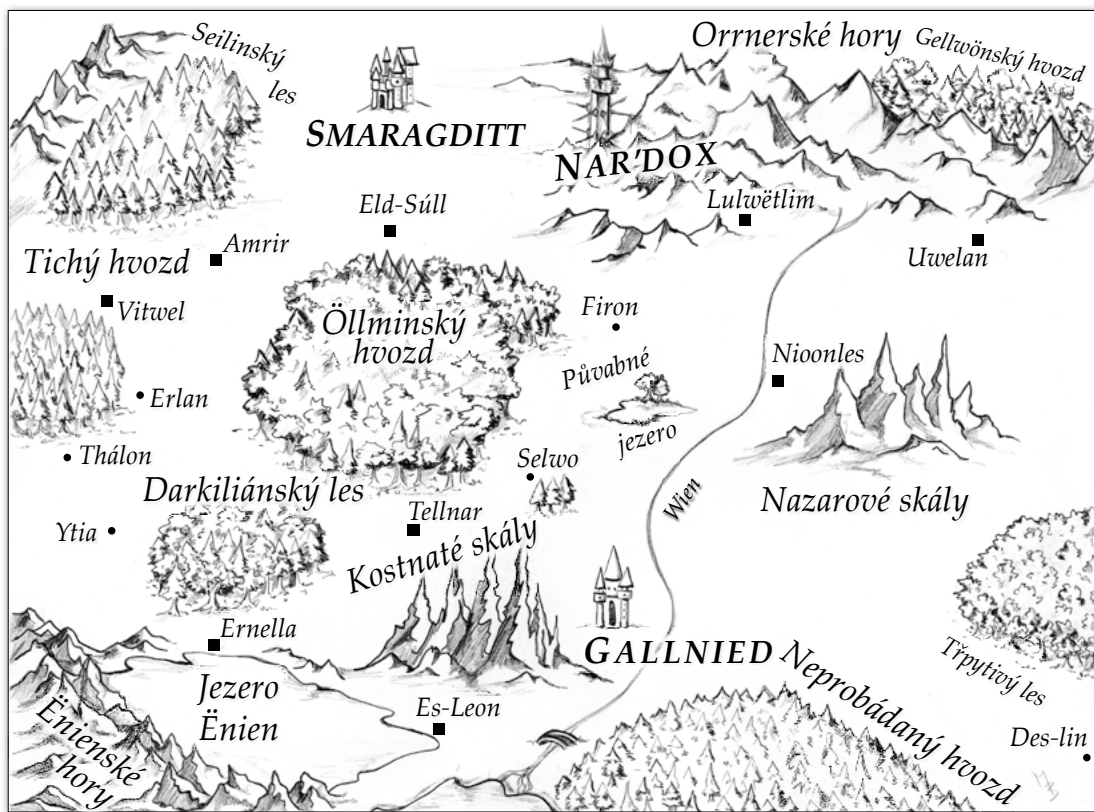
Věž zkázy

Michaela Burdová

*Tereze, za všechnu její trpělivost a pomoc, za nadšení
a věčné povzbuzování, za to, že v Křišťály moci tolik věří.*

OBSAH

Sorganův soucit	9
Příběh o minotaurovi	17
Prolitá krev	30
Na bitevním poli	41
První smrt	50
Kronilové	64
Návrat	74
V zápalu boje	83
Mládě	95
Pomocná ruka	106
Led	118
Tajnosti	133
Kouzlo snění	146
Výzva	155
Honička	164
V bludišti temných chodeb	175
V kleci	190
Neopouštěj mě	197
Když srdce krvácí	211
Láska, hrozba a ztráta	217
Vůle Pána ohně	226
Všichni truchlíme	234
Odvržené poslání	240
Poděkování	245

Ledový dech větru Orrnerských hor
hněv drakův v sobě nese
v hrdle křik, když k nebi se vznese
a stvořry vylézají z nor

Duší pláč
tam v děsu a nářku, v temnotě Věže zkázy
jak v podsvětí, tam marné jsou naděje spásy
cestu znáš

Ledový dech větru Orrnerských hor
tajně k mocným pániům šeptá
slunce v krvi zhasne a smrt se neptá
kdo postaví se na odpor

Duší pláč
tam v děsu a nářku, v temnotě Věže zkázy
jak v podsvětí, tam marné jsou naděje spásy
tak jdi

Cestu znáš.

SORGANŮV SOUCIT

*Snesl se z mraků na křídlech
do vězení nuceně se vrací
nitrem však line se tajný vzdech
svobodnou vůli ztrácí.*

Na to, že byla polovinu listopadu, byl až překvapivě slunečný den. Nebe se barvilo jasnou modří, tu a tam proplouvala nadýchaná bílá oblaka. Kimovi připomínala beránky, kteří spolu zápasí a narážejí do sebe hlavami. Seděl pohodlně uveleбенý ve vysoké oranžové trávě a přežvykoval stéblo.

Ačkoli sluníčko svítilo, zima už se hlásila o slovo. Kim cítil, jak klepe na dveře. Vzduch byl mrazivě studený, a i když byl chlapec zachumlaný v bratrově velkém huňatém kabátě, vítr mu zalézal pod kůži.

Pozoroval oblohu a chvíli zase okolní pole. Rozčiloval ho sice chlad, ale musel uznat, že příroda je na podzim krásná. Ze všech těch barev mu málem přecházel zrak. Podíval se dolů na Bobuli, která se pásla pod strání, a zamračil se.

„Hej!“ zavolal na ni, ale koza si ho nevšímala. Zdálo se, že se vydala na průzkum vedlejšího pole. Kim vyskočil na nohy a rozeběhl se za ní.

„Bobule!“ zakřičel a koza zastříhala ušima. Kim ji chytil za obojek. „Ty kozo pitomá, copak už jsi úplně hluchá?“

Bobule nevinně zamečela.

Kim ji odtáhl na malou louku pod strání a vyšplhal se zpátky na své místo. Koza se znovu pustila do pastvy. Kim si ji chvíli otráveně

prohlížel a přemýšlel, jestli má matka pravdu. Podle ní byla Bobule březí, a tudíž vyžadovala zvláštní péči. Kimovi spíš připadalo, že je vypasená k prasknutí a jediné, co potřebuje, je dieta.

Ušklíbl se a znovu se zadíval na nebe. Nadýchaní beránci byli pryč a místo nich se teď po modrém koberci proháněli bělostní jednorožci. Kim nikdy žádného jednorožce neviděl. Ani nevěděl, zda existují. Jestli ano, pak určitě žijí pouze v divokých lesích Ěnarsisu, společně s elfy. Tady v Sardonu mu připadalo všechno příliš obyčejné.

Přitom by stačilo vydat se jen pár kroků na západ a octl by se za hranicemi Ěnarského království! Ale matka by ho tam nikdy nepustila. Všude prý číhá zlo a nebezpečí. Kim si pohrdavě odfrkl – radši by stál tvář v tvář nějakému nebezpečí, než každý den pásł kozu.

Jednorožci na obloze se začali měnit. Už nevypadali jako jednorožci. Roztrhali se na menší obláčky a rozprchli se do stran, jako by před něčím utíkali.

10

Kim přimhouřil oči. Něco zahlédl. Chvilí si myslel, že je to černý mrak a žene se bouřka. Ale ta věc byla na mrak příliš rychlá. Přibližovala se a zvětšovala. Začínala nabírat ostřejší tvary a Kim poznal, že tohle žádný mrak není.

Bylo to nějaké zvíře! Obrovské a rychlé a –

Kim vyskočil na nohy a zalapal po dechu úžasem.

Byl to drak!

Obrovitý černý drak mu proletěl nad hlavou a byl tak nízko, že mohutný vír vzduchu srazil chlapce zpátky na zadek. Naprosto ohromený zíral s hlavou zakloněnou k nebi, ústy dokořán a prudce bušícím srdcem. Viděl drakovo rudé břicho, jeho hrozivé drápy a dlouhý ocas, který mu náhle zmizel z očí, jako když praskne bičem.

Kim se rychle vyškrábal na vrchol stráně, za kterou se mu drak ztratil. S úžasem sledoval, jak ten neskutečný tvor míří k jeho vesnici, která se pod ním rozevírala jako kniha. Drak klesal a jeho velká křídla pracovala stále rychleji.

Chlapec se okamžitě rozeběhl zpátky do vesnice. Bobule dlouze zamečela a vyrazila za ním jako věrný pes. Malý zvoneček na krku jí vesele cinkal.

Kim běžel jako o život. Nezastavoval se a neohlížel se za Bobuliným usilovným mečením. Tráva mu hlasitě šustila o kalhoty a šlehala ho do nohou. Najednou se zarazil.

Stál pouhých několik metrů od prvních dřevěných domků. Drak mu dávno zmizel z dohledu. Musel už přistát přímo ve vsi. Ale Kima zastavilo něco jiného. Stébla trávy kolem něho byla zbarvena krví.

Kimovi se sevřelo srdce strachem. Vzkročil do vesnice.

Nemusel draka dlouho hledat. Vyděšený dav, který prchal všemi směry jako o život, mu napověděl. Všichni utíkali z jediného místa – z návsi.

„Drak!“

„Zachraňte se!“

„Drak, drak! Utečte!“

Lidé křičeli a mýjeli Kima bez jediné špetky zájmu. Chlapec viděl v jejich tvářích čirou hrůzu. Drak, jako mýtické stvoření z dávných příběhů, zkrátka neměl existovat. Ale byl tady, strašlivý a nebezpečný. Ovšem Kim více než strach pociťoval vzrušení a zvědavost.

Zastavil se u stěny jednoho z domků na okraji návsi. Znovu zalapal po dechu. Drak tam opravdu stál. Byl nádherný. Slunce mu kreslilo na zádech třpytivé kruhy. Jeho tělo bylo ohromné a mohutné a z jeho postoje, ze samotné jeho podstaty, vyzařovala vznešenost a majestátnost. Vzbuzoval opravdový respekt.

Zdálo se, že přistání se mu ale příliš nezdařilo. V zemi za ním se táhly dlouhé rýhy a hluboké stopy jeho těžkých tlap. Pečlivě udržovaný trávník a záhony růží ve středu návsi byly nyní rozryté a zničené. Drak stál se shrbenými zády a hlavou skloněnou až u země. Zhluboka a namáhavě oddechoval.

Kim žasl nad tím, jak rychle se náves vyprázdnila. Kam oko dohlédlo, nebyla vidět ani noha. Jako by ve vesnici snad ani nikdo nežil.

Drak přitáhl křídla těsně k tělu a chlapec si konečně všiml muže, který mu seděl v sedle za krkem. Údivem mu poklesla čelist.

Muž seskočil na zem. Z drakova hřbetu to byla pořádná výška! Ale on přistál na nohou lehounce jako laň. Byl vysoký a mohutný, měl široká ramena přehozená černým pláštěm a bílé rozcuchané vlasy. Kim

ho viděl zezadu, ale když se muž otočil a začal obcházet malou návěs, uvědomil si chlapec, že je to elf.

Skousl si ret a vytřeštil oči. Bylo mu teprve třináct let a ještě nikdy žádného elfa neviděl! Tenhle vypadal tak... tak nebezpečně. I z dálky Kim viděl jeho oči černé jako noc. Měl mramorově bílou pleť a s každým krokem jeho stříbrošedá zbroj těžce zarachotila. Tvářil se tvrdě a nepřátelsky.

Obešel svého draka a rozhlédl se kolem. Kim se rychle přimákl ke zdi, když elfův pohled zabloudil jeho směrem. Ale elf si ho zřejmě ne všiml. Zastavil se, dal ruce v bok a zavolal dunivým hlasem:

„Vylezte!“

Kimovi se rozbušilo srdce jako splašené. Elf se mračil.

„Říkám: VYLEZTE!“

Ale nikdo neposlechl. Chlapec dobře věděl, jak jsou lidé asi vyděšení.

„Vylezte z těch svých chatrčí a já vám slibuju, že vaši ubohou vesnici neproměním v prach!“

12

Elf čekal. Chvilí se nic nedělo, ale potom se začali objevovat první odvážlivci, většinou muži. Blížili se k elfovi pomalu a bázlivě, jako by očekávali, že jim každým okamžikem setne hlavy.

„Já i můj drak jsme vyčerpáni dlouhou cestou,“ řekl elf. „Chceme si odpočinout a načerpát síly. Můj drak má hlad, chci tři živé krávy nebo osm ovcí.“

Muži si vyměnili rychlé pohledy. „Naše krávy jsou na pastvě, pane,“ promluvil jeden z nich s očima sklopenýma k zemi.

„Dojděte pro ně. A mně přineste jídlo a vodu.“

Kim pozoroval, jak se muži rozprchli do stran. Vzápětí už k elfovi pospíchaly dvě ženy s pekáčem buchet, bochníkem chleba, jablky a džbánem s vodou. Elf jedl a pil, zatímco jeho drak odpočíval. Kim si všiml několika dalších zvědavců, kteří se schovávali ve dveřích svých domů nebo za okny. Ale nikdo se neodvážil vystrčit nos.

Elf odhodil prázdný džbán a protáhl si záda. Náhle se ozvalo kovové zacinkání.

Kim málem nadskočil leknutím. Otočil se a za sebou spatřil Bobuli. Zatrepala hlavou, zvoneček na jejím krku jemně zazvonil a koza zamečela.

„Tiše,“ sykl Kim a honem k ní vykročil. Přitlačil ji ke zdi. „Zmlkni!“ Opatrně se ohlédl k návsi a ztuhnul. Elf kráčel rázným krokem přímo k němu!

Kim pustil kozu a vyběhl k zadní části domu. Zabočil za roh a utíkal podél dřevěné stěny do vedlejší uličky. Přitom se neustále ohlížel přes rameno. Vběhl do uličky a prudce do něčeho narazil. Vyděšeně vzhlédl a málem vykřikl. Díval se přímo do bezedných černých očí. Elf ho chytil za ramena a pevně stiskl. Kim vzlykl bolestí a roztřásl se strachy.

„Hleďme,“ pravil elf tiše. „Slídil.“

„N-ne,“ vyjekl Kim. „Ne, pane, já...“

Elf s ním ale trhl a táhl ho zpátky na náves. Ženy, které přinesly jídlo, na chlapce vystrašeně vykulily oči. Samozřejmě ho znaly a znaly i jeho rodiče. Všichni byli sousedé a přátelé.

„Pověz, kluku, jak se jmenuješ?“ zeptal se elf, když ho dovlekl k drakovi. Kim z toho ohromného monstra nemohl spustit oči. Nyní stál přímo před ním!

„K-Kim, pane,“ zakoktal.

Drak k němu otočil hlavu. Byla dvakrát větší než celý Kim, který by se drakovi akorát vešel do tlamy. Bájný tvor na něj upřel své velké, svítivě zelené oči. Nad nimi čněly špičaté šupinaté hrbolky, které se mu táhly podél čela až k nozdram. Kolem hlavy měl ostnatý vějíř a po jeho páteři se vlnil pás dlouhých ostnů.

Kim před ním o krok ucouvl, ale drak natáhl dlouhý krk až těsně k němu. Elf pozvedl jedno obočí a chlapec zatajil dech. Vnitřnosti se mu smrskly do malého uzlíku. Drak ho krátce očichal, přičemž chlapce ovanul jeho horký dech. Potom se monstrum zase stáhlo.

Ale Kim mu stále hleděl do očí. Strach ho najednou zcela opustil. Neboť to, co v těch krásných zelených očích spatřil, v něm mohlo vyvolat jediné soucit a lítost.

Drak trpěl. Byl nešťastný tak moc, až to Kimovi rvalo srdce. Hleděl mu do očí a viděl v nich bolest. A až teď si uvědomil, že drak krvácí. Temně rudá krev mu stékala po přední noze – zřejmě ho někdo zranil do břicha. Ale tato bolest neměla s utrpením, které viděl v jeho očích, nic společného. Drak zažíval muka, jež se odehrávala v jeho nitru.

Vtom uslyšeli křik.

Kim se otočil a uviděl několik splašených krav, které se řítily ulicí a hlasitě bučely. Za nimi běžela pětice vesničanů, křičela a mávala rukama.

Kim se nechápavě zamračil. „Co to...“

Elf vedle něho tasil meč. Kim leknutím uskočil stranou. Zíral na tu smrtící věc a věděl, že to ladné, a přitom tak dravé zazvonění mu bude znít navždy v hlavě.

Krávy se rozprchly do stran a za muži se do vesnice vřítla skupinka nestvůr.

Kim stál jako přimražený. Netvoři se rozeběhli za prchajícími muži, dychtivě kvičeli a máchali nad hlavami ozubenými meči. Postavou se podobali lidem, ale byli menší, mohutní a porostlí rezavou srstí. Hlava jim seděla přímo na ramenou, byla kulatá a schovaná pod helmicí s umělými rohy. Pod ní zářily bílé oči jako dvě malá světélka. Široká tlama rozdělovala jejich lebku téměř na polovinu, byla zkřivená a odhalovala odporné černé kuželovité zuby.

Lidé začali ječet a honem zavírali dveře a okenice. Tři ženy ještě čekaly na prahu na své muže, kteří se snažili doběhnout domů. Kim sledoval souseda, pana Brota. Už vybíhal na verandu, bral schody po dvou, jeho žena k němu natahovala paže, plakala a volala, že ještě kousek a je doma. Ale netvor, který mu byl v patách, se napřáhl a sekl mečem.

Pan Brot zařval, když mu ostří zezadu přeťalo šlachy nad kotníky. Vystříkla krev, muž padl tváří na dřevěnou podlahu a netvor mu vrazil meč mezi lopatky. Jeho žena hystericky zaječela, ale to už se netvor vrhl i na ni a zatlačil ji do domu.

Kimovi se zvedl žaludek. Věděl, co jsou ty nestvůry zač. Potulovaly se po Sardonu i Ěnarsisu, vraždily, loupily, přepadávaly pocestné. Žraly lidské i elfské maso a prý pocházely přímo z Věže zkázy – z Nar'doxu.

„To jsou ibraxirové,“ řekl elf a pozvedl meč. „Měl bys utéct, kluku.“

Bylo jich asi sedm. Tři z nich zabili dva prchající muže, dalším se podařilo usmrtit jednu ze zmatených krav a nyní se krmili jejím masem. Někteří se dobývali do domků.

Jeden z nich uviděl Kimovu kozu a přiskočil k ní s radostným zabrumláním. Zvedl meč potřísněný zaschlou krví a koza bezbranně zamečela.

„Bobule!“ Kim nepřemýšlel a vrhl se vpřed. Ani nevěděl, co ho to popadlo, byla to přece jen koza... Ale měl ji rád.

„Bobule!“ zastavil se až těsně za ibraxirovými zády. V ten okamžik strnul a došlo mu, co udělal. Ibraxir se k němu otočil a zkřivil svou odpornou tvář. Vycenil zčernalé zuby.

Kim ucouvl, ochromený hrůzou. Netvor k němu přiskočil, rozmáchl se mečem a Kim s výkřikem klopýtl vzad. Zakopl a spadl na záda. Ibraxir se nad ním sklonil a nedočkavě zvedl meč, aby mu probodl břicho.

Meč mu ale vyletěl z tlap jako kus hadru. Ibraxir překvapeně vzhlédl a vtom odlétla i jeho hlava. Kim vykřikl a zakryl si obličej rukama. Ve spáncích mu bušilo. Stále před sebou viděl tu spoustu krve, letící hlavu...

Někdo ho popadl v podpaží a zvedl na nohy. Byl to ten elf! Jeho zbraň, která ještě před chvílí odrážela sluneční paprsky, se nyní barvila do ruda.

„Uteč,“ řekl mu elf znovu.

„Prosím,“ Kim ho chytil za plášť. „Prosím, pomozte nám!“

Elfovy oči se rozšířily překvapením. Chvíli na Kima mlčky zíral, ale potom jeho ruku setřásl a otočil se k němu zády. Přistoupil k drakovi.

„Prosím!“ zakřičel Kim zoufale. „Můžete je zastavit!“

Elf se vyšplhal na drakův hřbet. „Tohle není moje věc.“

„Zabijou spoustu nevinných lidí!“ vzlykal chlapec. „Co jste zač? Jak můžete jenom tak odletět?“

„Já jsem horší než oni,“ odpověděl elf chladně a Kima zamrazilo. Zmlkl a spolkl další slzy. Elf zatáhl za uzdu a drak zvedl hlavu. Rozpřáhl křídla a Kim se zoufale svezl na kolena. Několik ibraxirů už se dostalo do domků. Lidé vybíhali ven, křičeli a snažili si zachránit životy. Ale netvoři byli hladoví.

Najednou elf promluvil k drakovi: „Slíbil jsem ti kořist. Dobře, tak se nažer jejich masa!“

Kim vytřeštil oči, když drak otevřel mohutné čelisti a mocně zařval. Připomínalo to zaburácení hromu. Ibraxirové ztuhli a všichni se za tím zvukem otočili. Drak vyrazil kupředu a dvěma skoky dostihl tři z nich. Spolykal je jednoho po druhém. Pak se otočil a ocasem přitom probořil zeď jednoho domku. Ven se vyřítla zděšená rodina s dětmi. Ale to už drak otevřel tlamu a Kim s výkřikem uskočil, když mu z hrdla vyšlehl rudý ohnivý vír.

Několik ibraxirů zachvátily plameny. Hořící nestvůry pobíhaly po vesnici, dokud je oheň neuškvařil a ony nepadly mrtvé k zemi. Zbylí ibraxirové vzali nohy na ramena.

Drak se jediným skokem ocitl přímo před Kimem. Elf se k němu z jeho hřbetu naklonil. „Zbytek je na vás,“ řekl. „Zapomeň na mé slitování. Modli se, ať mě už nikdy nepotkáš. Příště bych v sobě soucit našel.“

Nato se drak rozeběhl, roztáhl křídla a odrazil se od země. Ta se pod jeho těžkými skoky zachvěla. Mocný náraz vzduchu Kima málem smetl, ale to už byl drak vysoko. Stoupal výš a výš mezi bílé mraky, mezi beránky a jednorožce. Neuvěřitelný a úžasný se před Kimovým očima změnil v pouhou černou tečku. V legendu, kterou měl zůstat.

PŘÍBĚH O MINOTAUROVI

Neilin rozpřáhla paže a zavřela oči. Vzduch, který jí ovanul tváře a rozfoukal vlasy, byl ledový a nesl v sobě něco mrazivého. Neilin milovala vítr. Byl svobodný a nespoutaný, přesně takový, jaká toužila být i ona sama. Slyšela jeho hlas. Šeptal, skoro zpíval, přilétal ze vzdálených končin a nesl chlad.

Pestrý podzim se chýlil ke konci. Brzy vezme do svých rukou vládu nelítostná zima a zahalí zemi bílou přikrývkou. Příroda ochutná její polibek a pod tím ledovým dechem zmrzne. To všechno brzy přijde a Neilin bude moci poprvé v životě pozorovat zimu a sníh za hranicemi svého domova. Uvidí svět, který se před jejíma očima změní. Těšila se na to, ačkoli podzim milovala.

„Neilin!“

Ohlédla se. Volala na ni Ellnesa. Zrovna slézala podél okraje hlubokého srázu, na jehož vrcholu Neilin stála. Dívka jí zamávala a naposled si s nadšením prohlédla krajinu pod sebou. Netušila, kde v sobě vzala tolik odvahy, aby se vyšplhala až na úplný kraj prudké propasti. Stačil jediný krok, jediné zakolísání, a letěla by dolů jako pták – ale bez křídel.

Možná to bylo tím, že od spojení s mocí Salwiělova Křišťálu velkorysosti se opět cítila jiná. Její osobnost a vnitřní síla se stále vyvíjely. Každým dnem si připadala silnější a odhodlanější. Pryč byla ta vystrašená a bezmocná dívka, která tolik naříkala nad svým osudem a přála si vrátit zpět svůj starý život. Stála tu nová Neilin, připravená podstoupit cokoli, jen aby naplnila proroctví a zachránila zemi. Ale také aby se pomstila.

Zvedl se vítr a rozvříl jí vlasy jako černý závoj. Tráva pod jejíma nohama byla žlutá a ohýbala se přes okraj srázu, který padal kolmo dolů. Jeho stěnu tvořila červenohnědá zem, kameny a vyčnívající kořeny. Asi v polovině se začala propast měnit v prudkou stráň plnou velkých balvanů a zarostlou hustými trnitými keři. Na samém dně příkopu rostly vysoké stromy, jejichž koruny se barvily do rudých, oranžových a žlutých odstínů kouzelného podzimu. V dáli se jednotlivé stromy shlukovaly v malý, hustý les. Znenadání z barevné změti vylétl velký tmavomodrý pták s dlouhým krkem podobající se labuti. Neilin si zatím nepřipadala jako v Sardonu. Krajina se nijak nelišila, stejně jako vůně a síla, které cítila v zemi a ve vzduchu. Možná to bylo tím, že byli ještě příliš blízko u hranic.

Neilin dokázala vnímat mnoho dojmů a na první pohled nepatrných či skrytých sil. Přišlo to samo a nečekaně – ale přesto dívka s touto novou schopností splynula překvapivě rychle. Všechno nové, co se kolem ní i s ní dělo, přijímala s vděčností a s odhodláním využít to v boji proti poslednímu z Neposkvrněných. Občas, ale opravdu jen občas, si připadala, jako by se skoro nelišila od členů své družiny – od elfů. Byla podobně vnímavá, podobně smýšlela a dokonce se našly některé maličkosti, které dokázala vidět i jasněji než oni.

Ještě na vteřinku zavřela oči a vychutnala si ten neskutečně krásný pocit svobody. Pak se vydala za svými přáteli. Úzká vyšlapaná pěšina vedla dolů těsně podél srázu. Hrbolatý okraj lemovaly husté keře a kapradiny, ale cesta i zem byly pokryté nánosem mokrého a velice kluzkého listí. Neilin si musela dávat velký pozor, aby jí neujela noha a ona se neskutálela až na dno mezi tlusté kmeny stromů.

Ellnesa měla značný náskok a jako obvykle se pohybovala ladně a lehounce jako laň. Něčemu takovému se Neilin ještě vyrovnat nemohla. R'Tila ani Awrixela nebylo vidět.

Dívka konečně dohonila Ellnesu, která na ni čekala pod větvemi mohutných dubů. Kmeny měly široké, popraskané a zkroucené jako copy. Neilin pod nohama klouzalo a šustilo opadané listí.

„Co jsi tam viděla?“ zeptala se Ellnesa.

„Krásu podzimu a zimu v dohledu,“ odpověděla Neilin s úsměvem. „Stále nemohu uvěřit, že jsme na cestě do Nar'doxu.“

„To ani já ne, věř mi,“ zakroutila Ellnesa smířlivě hlavou. „Ale přesně taková naše cesta je. Awrixel má pravdu – drak je zraněný a Sorgan s ním poletí zpátky domů.“

„Nemáme šanci je dohonit. A co když přijdeme pozdě? Co když dorazíme do Isgraělovy věže a Sorgan i s drakem budou dávno pryč?“

„Musíme doufat, že přijdeme včas.“

Neilin se opřela o mohutný strom. „Na stopě drakovi... věřila bys tomu?“

„Nikdy,“ usmála se Ellnesa. „Ale když se nad tím zamyslíš, není to tak nepochopitelné. Kromě jezerní panny držel křišťály v ochraně vždy jeden z tvorů Prvenství.“

„Myslíš, že tvorové Prvenství budou mít i další křišťály?“

„Nevím, zbývají pouze gryfové a minotauři. Ale minotauři z Mianthilie dávno odešli. A gryfové? Kdo ví, jak to s nimi dopadne. Přidají se do války? Vyslyší prosbu Terien a Rolianda? Nebo zůstanou dál ukrytí ve svém horském světě?“ Ellnesa smutně zavrtěla hlavou. „Když na ně pomyslím, srdce mi zahalí stín. Mám zlou předtuchu.“

„Nevěříš jim?“ zeptala se Neilin a trochu se vyděsila. Všichni na pomoc gryfů ve válce proti Isgraělovi spoléhali.

„Nevím, ale bojím se.“

Neilin chvíli mlčela a přemýšlela, co by se stalo, kdyby král Edrian a jeho muži byli poraženi. Co by se stalo, kdyby byl poslední král lidského království zajat a popraven? Isgraělova moc by vzrostla a v Sardonu by nastal chaos. I kdyby byl Isgraěl přemožen, lidé by neměli následníka trůnu. Nastaly by velké politické a mocenské problémy, roztržky a určité i vzpoury.

Neilin potřásla hlavou a rozhodla se na něco takového nemyslet. Šílené bylo už to, že míří do Nar'doxu přímo do Isgraělových spárů. Nepotřebovala si přidělovat starosti ještě myšlenkami na zkázu Sardonského království.

„Kam se poděli Awrixel s R'Tilem?“ zeptala se. Ellnesa se konečně usmála.

„Awrixel je na lovu a R'Tiles? Zkus hádat,“ zastavila se pod jedním vysokým stromem.

„Nechápu,“ Neilin se zamračila. „Kam zmizel?“

Vtom jí na hlavu spadlo něco malého a tvrdého.

„Au,“ Neilin vzhledla a vysoko ve větvích stromů uviděla usazeného R'Tila. Pohupoval nohama a culil se od ucha k uchu. Na tváři mu pohrávaly stíny i bledé světlo, které pronikalo listím.

Neilin vykulila oči a pak se zasmála. „Co to tam děláš?“

„Trhám kaštany,“ zavolal R'Tiles vesele. „Chutnají výborně, hlavně pečené! Ale ani syrové nejsou špatné.“

Neilin se podívala na Ellnesu. „Jak se tam dostal?“

Elfka pokrčila rameny. „Je docela hbitý a lezení po stromech nám elfům nikdy nedělalo potíže. I když R'Tiles má ještě co vylepšovat.“

„Já to slyším, velevážená paní!“

Ellnesa se uchechtla.

R'Tiles stáhl nohy, odrazil se a seskočil o větev níž. Strom se ani neotřásl. R'Tiles se zachytil tlusté větve nad hlavou, zhoupł se na ní jako na liáně a dopadl nohama na zem. Narovnal se a přehnaně vznešeným gestem si odhodil vlasy z ramen. Neilin v duchu žasla.

„Jen se moc nenaparuj, R'Tile,“ zpražila ho však Ellnesa škádlivě. R'Tiles dotčeně našpulil rty a rozevřel svůj vak.

„Dokázal by se snad někdo vyšplhat do samého vrcholu tohoto starého velikána a natrhat plnou brašnu krásných a lahodných kaštanů?“

„Kterýkoli elf,“ odpověděla Ellnesa pohotově a zářivě se zazubila. R'Tiles se zašklebil, ale potom na Neilin rozverně mrkl.

„Uvidíš, že vůni ani chuti sladkých pečených kaštanů neodoláš! Rád se s tebou rozdělím, když nikdo jiný nemá zájem.“

„Neřekla jsem, že nemám zájem,“ ozvala se Ellnesa okamžitě.

„Jsi si jistá? Mně to tak připadalo.“

„Pak začínáš být natvrdlý, můj drahý R'Tile, protože...“

„Tak kde je ten Awrixel?“ přerušila je Neilin, protože věděla, že by byli schopní se pošouchovat až do večera. Awrixel, jako by její otázku slyšel, se najednou zjevil přímo za jejími zády.

„Tady jsem,“ řekl a Neilin málem nadskočila leknutím. Otočila se. Na zádech měl kromě jednoho meče přehozený i luk a přes rameno mu

leželo mrtvé divoké sele. Obešel Neilin, aniž by na ni pohlédl, a hodil luk i se šípy R'Tilovi.

„Díky,“ kývl na něj hlavou. „Měli bychom najít místo, kde přenocujeme. Brzy padne soumrak. Dny jsou stále kratší.“

„Což nám trochu ztěžuje cestu, že?“ prohodil R'Tiles lehce mrzutě. Potom se ale zase zazubil. „Natrhal jsem kaštany!“

Awrixel pozvedl jedno obočí. „Já zabil kance.“

„Chceš říct sele,“ opravil ho R'Tiles škodolibě. Awrixel se zašklebil.

„No dobře, takže kudy dál?“ Neilin musela znovu zasáhnout.

„Na sever,“ ukázal Awrixel před sebe. Ale opět se na Neilin ani nepodíval. Od chvíle, kdy ji v Nioonlesu políbil, se choval divně – chladně a s odstupem, skoro ji ignoroval. Neilin to zpočátku trápilo, ale teď ji to spíš štvalo. Rozhodla se mu oplácet stejnou mincí.

Vydali se lesní cestou. Skoro celou dobu kráčeli z kopce, neboť stráž se svažovala hlouběji do propasti. Šli rychle a mlčky a ušli řádný kus cesty. Les už nepůsobil tak divoce. Všude se povalovalo spadané listí a mezi ním vykukovaly trsy trávy nebo kapradí. Brzy listnaté stromy nahradily jehličnany. Hvozdem se začínal snášet stín a obloha tmavla.

„Tady je docela dobré místo,“ zvolal R'Tiles a ukázal na prostor mezi dvěma zarostlými pařezy.

„Mně je celkem jedno, kde strávím noc,“ prohlásila Ellnesa. „Měkké postele se nedočkám, takže nač ta vybíravost?“

„To je pravda,“ usmála se Neilin a vzpomněla si na útulnost a pohodlí v Än-Ielwilu.

„Objevil jsem lepší místo,“ ozval se z povzdálí Awrixelův hlas. Když k němu došli, Neilin vykulila oči. Přímo mezi stromy ležely zbytky jakési zříceniny. Možná to bývala pevnost nebo nějaká věž. Ale divné bylo, že kolem dokola ji ohrazovaly velké balvany a uvnitř kruhu neleželo žádné listí. Rostla tu pouze vysoká žlutá tráva. Nad pobořenými kamennými zdmi, propadlou střechou a kusy rozpadlých kamenů se nakláněly stromy. Tiše šeptaly, jako by promlouvaly s duchy lidí, kteří tu žili a zemřeli. Neilin měla skoro pocit, že slyší jejich kvílení. Přitom tu vládlo ticho rušené jen těmi velikány.

Zdálo se, že to místo žije svým vlastním životem. Byly tu cítit stopy

kouzel, které pošpinila krev. Neilin viděla stíny, které se míhaly mezi pobořenými sloupy. Sledovaly je? Neilin vstaly chloupky na rukou i zátylku. Přesto přistoupila blíž. To místo mělo tajemství.

„Mně se tu nelíbí,“ ozvala se Ellnesa. Hleděla na ruinu s nedůvěrou. „Cítím tu smrt.“

Neilin stanula u balvanů, které zříceninu v kruhu obklopovaly. Chtěla překročit neviditelnou hranici, ale na chvíli zaváhala jako někdo, kdo se chystá vstoupit na zakázanou půdu. Awrixel stál uvnitř a prohlížel si pobožené zdi prorostlé popínavými rostlinami. Neilin vykročila za ním. Připadalo jí to tu doslova magické. Jako by se tu kdysi odehrálo něco velkého. Když ale kráčela mezi ruinami, měla pocit, že ono místo stále ještě žije.

„Mně ta zřícenina nepřipadá nijak nebezpečná ani ničím zvláštní,“ prohlásil R'Tiles a následoval Neilin. Jen Ellnesa zůstávala za hranicí kamenů.

22

Tma houstla a stíny byly čím dál černější, takže bylo stále obtížnější si místo pořádně prohlédnout a prohledat jej. Zahoukala sova a na ni navázal pronikavý skřek vrány.

Neilin se rozhlédla, ale žádného ptáka neviděla. Když kráčela kolem vysokých pobořených sloupů, náhle se zarazila. Bylo na nich cosi vyrytého. Nějaký text...

Přistoupila k jednomu ze sloupů blíž a prsty se jemně dotkla vyrytých znaků. Přimhouřila oči a pokusila se nápis přečíst. Bylo to velmi podivné písmo. Neznala ho, ale s úžasem zjistila, že ho dokáže přečíst.

„Tady něco je,“ řekla a znovu po nápisu přejela prsty. Kámen byl zvláště příjemně hrubý na dotek. Jako první se jí za zády objevil R'Tiles, potom i Awrixel. Ellnesa stále zůstávala v pozdálí.

„Co je to?“ zeptal se R'Tiles. „Tu řeč neznám.“

„Já-já také ne,“ Neilin zaváhala. „A přesto ji dokážu přečíst a vím, co je zač.“

R'Tiles se na ni ohromeně zadíval. „Opravdu?“

„Jak to?“ šeptl Awrixel.

„Nevím, ale je to starý jazyk. Mluvílo se jím v dávných dobách – chci říct, že lidé jím mluvili před mnoha staletími.“

„A ty dokážeš říct, co se tam píše?“

Neilin se na text znovu zadívala. *„Zde dlí zlo. Navždy uvězněn ten, kdož zvířetem i člověkem, do tmy odsouzen a pouty uzamčen. Třeste se, kdo spatří tu stvůru! Smrt čeká toho, kdo smiluje se.“*

Neilin dočetla a okamžitě se otřásla. Po zádech jí přejel mráz.

Rozhostilo se naprosté ticho. Vítr zapěl v korunách a stromy strašidelně zaševalily.

„Víte, co to znamená?“ zeptala se dívka po chvíli.

„Ano,“ odpověděli Awrixel i R'Tiles současně. Oba si vyměnili ponuré pohledy.

„Počkat,“ Neilin přistoupila k druhému sloupu. I zde byl vyrytý text. *„Tady je zase něco! Ach! Kéž nikdy neunikl síle svých okovů! Krev a smrt zanechal, aby pomstu vykonal. Teď život dá každý z nás, modlitbu prone-se. Ať nevinný zastaví to zvíře!“*

Neilin se znovu otřásla. „Bože!“

„Ta slova mluví o minotaurovi,“ řekl Awrixel pomalu. „Myslím, Neilin, že R'Tiles ti jednou ten příběh vyprávěl. Příběh o minotaurovi, který se zamiloval do dcery městského pána. Ten ale minotaura považoval za odpornou a nebezpečnou stvůru. Proto ho za pomoci svého čaroděje uvrhl do věčného labyrintu v horách. A tady... Mám takové tušení, že toho minotaura zavřeli přímo sem. Chtěli ho tu uvěznit, ale zřejmě utekl. *Krev a smrt zanechal, aby pomstu vykonal.* Asi někoho zabil, někoho z lidí, kteří ho tu zavřeli. Jaké město odtud leží nejbližší?“

„Copak se neví, jaký pán toho minotaura uvěznil?“ nechápala Neilin.

„Je to jen příběh,“ opáčil Awrixel. „Vy lidé ho považujete za pohádku, pověst, ale elfové vědí, že se skutečně stal. Ale je prastarý. Podrobnosti nezná nikdo.“

„Tellnar,“ řekla Ellnesa, která konečně překročila kamennou hranici. „To by mělo být město asi tři míle na západ. Ale asi míli tímhle směrem – pokud jsme skutečně tam, kde si myslím že jsme – by měla ležet jedna malá vesnice.“

„Pak si troufám říct, že Tellnar bylo město, odkud pocházela minotourova láska, jejíž otec ho tak krutě ztrestal.“

„Ztrestal ho za lásku.“ Neilin pocítila tak obrovskou lítost, až jí to trhalo srdce. „Tvor Prvenství... kdyby věděli...“

„Ale lidé nevěděli nic. Dodnes toho stále vědí žalostně málo a jejich chyby a omyly ničí celou zemi,“ odvětil Awrixel chladně. „Vypadá to, že když minotaurus utekl, lidé z té vesnice mu sem začali vodit oběti – lidské oběti – protože věřili, že si ho tak udobří a on jejich vesnici ušetří. Ve skutečnosti ho ale musel ten pán z Tellnaru chytit a odvést do labyrintu.“

„Lidské oběti?“ ujišťovala se Neilin. „Čeho všeho jsou lidé schopni...“

„Nedává to smysl,“ ozval se R'Tiles. „Minotaurus by člověku neublížil, pokud vím. Ledaže by byl šílený, nebo hodně – opravdu hodně – našťvaný. A pokud ho ten pán uvěznil někde v horách a vesničané o tom nevěděli, kdo potom místo něho požíral ty lidské oběti?“

„A co když...“ napadlo Neilin. „Co když ho pán z Tellnaru nechtyl?“

„Přesto pochybuji, že by si bral lidskou oběť jako daň na usmířenou,“ vrtěl hlavou R'Tiles.

24

„Mohl se chtít těm lidem pomstít,“ napadlo Awrixela. „Co my víme, jací doopravdy minotauři byli? Mluví se o nich jako o hrdých a velmi vznětlivých tvorech.“

„Tomu nevěřím,“ prohlásila Ellnesa. „Podle mě dodnes bloudí v labyrintu.“

„Pak tu ale stále zůstává otázka: kdo si místo něho bral ty lidské oběti?“ zopakoval R'Tiles a přešel přitom všechny svýma šedýma očima. Neilin z toho opět zamrazilo. „To se mi opravdu nechce zjišťovat,“ odpověděla.

„Necítím se tu dobře,“ ozvala se znovu Ellnesa. „Pojďme pryč.“

Neilin se rozhlédla. Tma rychle houstla. „Nemá smysl hledat jiný nocleh. Je už pozdě a měsíc není vidět.“ Ani jí samotné se nezamlouvala představa, že tu stráví noc, ale pevnost už je dávno opuštěná a rozbořená. Není čeho se bát. To, co tu cítí, jsou jen zbytky magie a duše obětovaných lidí. Při té myšlence se zachvěla.

„Dobře,“ pokrčil rameny R'Tiles. „Tak si můžeme konečně upéct ty kaštany!“

Awrixel hodil na zem mrtvé sele. „Nebo toho kance.“

R'Tiles přejel mrtvolu rychlým pohledem. „Dnes bychom měli dát přednost rostlinné stravě.“

„Potřebujeme energii na zítřejší den. Tu nám hrstka tvých kaštanů jen těžko dodá,“ opáčil Awrixel trpce.

„Budeš se divit, drahý příteli,“ odvětil R'Tiles a šťouchl do Awrixela prstem, „kolik energie dokážou obyčejné kaštany dodat!“

„A co kdybychom si upekli oboje?“ navrhla Ellnesa. „Lepší než se dohadovat jako malé děti, ne?“

Oba elfové si vyměnili dotčené pohledy.

„Když si to paní přeje,“ prohlásil nakonec R'Tiles a položil své brašny na zem. „Dojdu pro dřevo.“

R'Tiles odešel a Neilin s Ellnesou se usadily pod rozvalinami. Bez ohně začínalo být opravdu chladno. Dokonce se zdálo, že začíná mrznout. Noci již ovládala zima.

Awrixel se zadíval do tmy, která se rozprostřela nad lesem. Neilin po něm po očku pokukovala. Bublal v ní potlačovaný vztek.

„Myslím, že tvé schopnosti se stále rozvíjejí,“ začala zamyšleně Ellnesa. „Proto jsi ten starý text dokázala přečíst. Kdo ví, co dokážeš dalšího...“

Neilin nad tím chvíli hloubala, ale nakonec Ellnese neodpověděla. Nechtěla se o tom bavit.

„Snad si R'Tiles pospíší,“ zamumlala a promnula si prokřehlé dlaně.

„To je zvláštní,“ promluvil náhle Awrixel. „Od té doby, co mám tuhle ledovou paži, zimu necítím.“

Neilin se zadívala na jeho levou ruku. Od loktu dolů získala kůže namodralý odstín a byla pokrytá ledem. Levou dlaň měl větší a prsty delší, zakončené ostrými ledovými drápy. Celá jeho ruka vypadala, jako by byla vytesaná z ledu.

„Zima a chlad vždy přicházejí se smrtí,“ řekla Neilin a pak se zarazila. Ellnesa se na ni upřeně zadívala a Awrixel se překvapeně otočil. Neilin rychle sklopila zrak. Ani nevěděla, proč to řekla. Najednou jí ta slova přišla na jazyk a ona je vyslovila.

„Co jsi tím chtěla říct?“ zeptala se po chvílce Ellnesa.

Neilin zaváhala. „Ani nevím. Asi to, že Awrixelova paže je darem od Mor – od Smrti.“